

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7609/2021
26.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији су пуномоћници славица Глишић Полић, адвокат из ... и Снежана Станковић Цонић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Ваљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр1 260/2021 од 26.07.2021. године, у седници одржаној 26.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр1 260/2021 од 26.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр1 260/2021 од 26.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници Прр1 159/19 од 27.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде материјалне штете изазване повредом права на суђење у разумном року због ненаплаћеног потраживања у поступку стечаја Ст 42/2010, који се води пред Привредним судом у Ваљеву исплати износ од 27.499,00 динара, док је одбијен захтев у делу потраживања којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му исплати законску затезну камату на досуђени износ од 27.499,00 динара почев од 28.09.2009. године до коначне исплате. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, док је одбијен захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа од 55.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гжрр1 260/2021 од 26.07.2021. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе тужиоца и тужене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20). Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за имовинску штету која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року у смислу одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року. О праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Побијана пресуда усклађена је и са правним ставовима о одговорности државе за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизмирена у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року (закључак усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године).

Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба за накнаду штете настале повредом права на суђење у разумном року поднета је дана 18.07.2019. године, а вредност предмета спора је 27.499,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, то је ревизија тужене недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић